

Kerstmaaltijd in De Hege Stins, 20 december 2017

Een nieuw begin.

Het is woensdagmiddag half vijf. In de deuropening staat Janke Hamstra. Ze heet ons welkom op de Kerstmaaltijd in de Hege Stins. We hangen onze jassen aan de kapstok en zoeken een plekje aan een met groen versierde tafel. Het geheel straalt een gezellige Kerstsfeer uit. Tussen de dertig en veertig personen schuiven samen met ons aan.

Hoewel de Kerstbroodmaaltijd ieder jaar opnieuw op het programma staat, blijft het een hoopvol gebeuren. We verwachten deze weken zo vlak voor Kerst iets dat moeilijk onder woorden te brengen is. Wellicht kan het thema *'Een nieuw begin'* ons hierbij helpen.

Samen zingen we enkele bekende kerstlieden: "Er is een roos ontloken", "Nu zijt wel-le-ko-me" en "Stille nacht, heilige nacht. En zoals we dat gewend zijn, klinken de oude teksten uit het evangelie van Lucas: "Die nacht waren er herders in de buurt van Bethlehem. Ze pasten buiten op hun schapen.

Opeens stond er een engel tussen de herders. En het licht van God straalde om hen heen. De herders werden bang. Maar de engel zei: "jullie hoeven niet bang te zijn, want ik breng jullie goed nieuws. Het hele volk zal daar blij mee zijn. Vandaag is jullie herder geboren: Christus, de Heer. Hij is geboren in Bethlehem, de stad van David" (Lc.2,8-11).

En dan is het tijd voor de maaltijd. De groentesoep is overheerlijk! We kunnen niet opzien of de mandjes met heerlijk verse brood zijn leeg. In sneltreinvaart hebben de mensen van de organisatie deze weer aangevuld. Tijdens het eten wordt er al zachtjes gefluisterd: "Wie zou dit jaar de kerstvertelling houden?" Als de tafels afgeruimd zijn en de lichten gedoofd, stapt Truus van der Meer naar voren. Zij leest een Fries kerstverhaal van Froukje Annema, 'Einpunt'. Het gaat over twee mensen die een eenzame Kerst doorbrengen in een bus met een buschauffeur die op de route Leeuwarden-Dokkum rijdt. In de bus zit ook een vrouw die om de eenzaamheid te ontvluchten flink wat strippenkaarten heeft ingeslagen. Daarmee reist ze de hele dag de route Leeuwarden-Dokkum op en neer. In de tas die ze naast zich op de bank heeft staan, zit het kerstpakket dat ze van de kerk heeft gekregen. Op de laatste rit gaat ze op het voorste bankje zitten en begint een gesprek met de chauffeur: "Myn man hat gelokkich net lang siik west", zei ze. 'Net lang lije hoegd. Dêr bin ik bliid om. Alline, it is no sa stil thús. En hoe kinne jo Krystfeest fiere allinne, as jo mear as fyftich jier tegearre Krystfeest fierd hawwe? Ik koe it net. En ik koe oars ek nergens hinne. As jo âld wurde, wurdt it stil om jin hinne". Ze deed de tas open en

haalde er een kerstkrans uit. “Sille wy him diele?” zei ze. Ze brak er twee grote stukken af en gaf hem er één van. “Lekker”, zei ze, met de mond vol.